

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 8C/29/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717210503
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6717210503.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci žalobcu: V. K., nar. XX. XX. XXXX, t. č. A. Ú. N. M. M. P. Ú., K. X, XXX XX A. A., zastúpeného: JUDr. Alexandra Skybová, advokátka, Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 13.300,- EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti unesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojím návrhom došlým Okresnému súdu Bratislava I domáhal, aby súd zaviazal žalovaného v 1. rade Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade Slovenskú republiku v zastúpení Generálna prokuratúra Slovenskej republiky na zaplatenie sumy 13.300,- EUR aj s úrokom z omeškania vo výške 5%.

Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákona) podáva žalobu na základe toho, že na Okresnom súde vo Zvolene sa pod sp. zn. 1T/131/2011 voči jeho osobe viedlo trestné konanie a v rámci tohto bol vo vyšetrovacej väzbe od 16. 06. 2011 do 27. 10. 2011. V predmetnom súdnom konaní bol na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 1T/131/2011-1172 zo dňa 05. 04. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/65/2013 zo dňa 30. 10. 2013 oslobodený spod obžaloby.

Zároveň tu poukazuje na to, že z dôvodu neadekvátneho konania príslušníkov pohotovostného policajného útvaru bol hospitalizovaný v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, pričom súd toto nebude ďalej rozvádzať z dôvodu, že uvedená žaloba sa netýka tejto skutočnosti.

Zaistením žalobcu trpeli aj jeho deti, ktoré museli byť umiestnené do F. B. S. M. N. A.. Spolužiaci a kamaráti sa im posmievali a šikanovali ich kvôli vyššie uvedenému jeho zaisteniu a on im nemohol pomôcť, čo aj jeho výrazne psychicky poznačilo. Taktiež sa mu rozpadol vážny partnerský vzťah, čo ťažko znášal. Prišiel o zárobok počas väzby, čím mu vznikla škoda.

Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie náhrady škody, ktorá mu vznikla rozhodnutím o väzbe, pričom podľa jeho názoru mal nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú požaduje vo výške 100,- EUR za každý deň jeho väzby, spolu 13.300,- EUR aj s úrokom z omeškania. Na základe týchto skutočností žiadal, aby súd rozhodol tak ako je vyššie uvedené. V rámci doplnenia žalobného návrhu doručeného Okresnému súdu Bratislava I dňa

22. 02. 2017, ktoré bolo dané v zmysle uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. 01. 2017 na doplnenie žaloby opätovne žalobca poukázal na to, že právo na náhradu škody si uplatňuje podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona.

2. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav :

3. Súd na základe žiadosti žalobcu adresovanej Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 27. 03. 2014 (č. I. 50) zistil, že touto žiadosťou žalovaný sa obracia na Ministerstvo spravodlivosti vo veci zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci z dôvodu, že v období od 16. 06. do 27. 10. 2011 vykonával vyšetrovaciu väzbu na Komenského 7 v Banskej Bystrici. Dňa 05. 04. 2013 Okresný súd Zvolen ho oslobodil v celom rozsahu v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici. Na základe tohto sa domáha zákonným spôsobom finančnej kompenzácie odškodného podľa platných noriem.

4. Na základe žiadosti žalobcu zo dňa 09. 05. 2014 adresovanej Ministerstvu spravodlivosti SR (č. I. 53) súd zistil, že žalobca zasielal na základe písomnej výzvy Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 07. 04. 2014 za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žiadosť, v ktorej uvádza, že zo zistených materiálov je evidentné od kedy do kedy bol vo väzbe a že v konečnom dôsledku bol oslobodený. Čo sa týka bodu 1 špecifikácia výšky a charakteru ním požadovanej náhrady škody tak mu bola nezákonným väznením spôsobená nemajetková ujma, ktorú vyčísluje na jeden deň vo výške 100,- EUR t. j. od 16. júna do 28. októbra 2011 = 104 dní krát 100 = 10.400,- EUR. Nezákonným väznením boli porušené jeho ľudské práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky a ako aj Listinou základných práv a slobôd. Trpeli jeho mentálne postihnutí synovia V. nar. XX. XX. XXXX a W. nar. XX. XX. XXXX, lebo majú už iba jeho, po tom čo sa ich matka zriekla a veľmi na ňom lipnú. Rozpadol sa mu vzťah s družkou P. A.. Mesačne si na rôznych stavbách privyrábal okolo 1.200,- EUR. Taktiež bola poškodená aj jeho povest' v mieste bydliska a rodina čo ho ignoruje. Za skoré vybavenie žiadosti vopred ďakuje.

5. Súd zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. zaslanej žalobcom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 06. 05. 2016 (č. I. 144) zistil, že žalobca si týmto podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody voči Slovenskej republike, pričom z dôvodu, že v tomto konaní si uplatňuje náhradu škody z dôvodu nezákonnej väzby a v predmetnej žiadosti na č. I. 5 konkrétne uvádza: „v mojom prípade je nezákonným rozhodnutie z toho čo uvádzam uznesenie o vznesení obvinenia... a nie rozhodnutie o mojom väzobnom stíhaní (uznesenie Okresného súdu Zvolen o vzatí do väzby)... Na základe uvedenej skutočnosti, že sa to netýka tohto konania súd bližšie predmetnú žiadosť nebude opisovať. Taktiež súd nebude poukazovať na tie skutočnosti, ktoré sa týkajú vyjadrení Generálnej prokuratúry ako aj Ministerstva spravodlivosti k predmetnej žiadosti, nakoľko toto nemá súvis s týmto konaním.

6. Súd na základe uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: Y.-XXX/OVK-D.-XXXX zo dňa 17. 06. 2011 zistil, že týmto začali stíhať žalobcu ako obvineného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

7. Súd na základe uznesenia Okresného súdu Zvolen č. k. 0Tp/200/2011 zo dňa 18. 06. 2011 zistil, že týmto uznesením bolo rozhodnuté o vzatí do väzby obvineného V. K..

8. Súd na základe uznesenia Okresného súdu Zvolen č. k. 0Tp/200/2011 zo dňa 14. 10.2011 zistil, že v zmysle § 79 ods. 1 Trestného poriadku súd prepúšťa obvineného V. K. z väzby na slobodu, nakoľko pominuli dôvody väzby.

9. Súd na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 1T/131/2011-1172 zistil, že na základe tohto rozsudku bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca tvrdil, že sa mu z dôvodu väzby rozpadol vzťah s P. A., jeho družkou, súd poukazuje na vyjadrenie P. A. uvedené v rozsudku, ktorá vystupovala ako svedkyňa v zmysle predmetného s tým, že podľa jej vyjadrenia s obžalovaný žili asi dva roky, pričom sa rozišli v apríli 2012 z dôvodu, že si nerozumeli, tiež preto, že ju fyzicky napadol, ublížil jej a to v apríli 2011 (t. j. už pred vzatím do väzby žalobcu). Zároveň uviedla, že obžalovaný sa jej počas spolužitia a to od januára 2010 do apríla 2012 vyhrážal, že ju posadí na vozík, že ju doreže, že má jamu vykopanú. Obžalovaný bol

veľmi žiarlivý a z tohto bol agresívny. Preto sa od neho bála skôr odísť. Peňazí on veľa nemal, žili z toho čo ona zarobila v Rakúsku a tiež z peňazí, ktoré obžalovaný poberal za svojich synov (opatrovateľský príspevok).

10. Súd z odpisu registra trestov žalobcu vyhotoveného dňa 03. 12. 2018 zistil, že žalobca bol celkove trinásťkrát súdne trestaný, pričom súd poukáže predovšetkým na to, že v čase, keď bol vo väzbe 03. 08. 2011 bol Okresným súdom vo Zvolene právoplatne odsúdený rozsudkom 2T/56/2011 na trest odňatia slobody v rozsahu jeden rok a štyri mesiace so skúšobnou dobou v trvaní dvoch rokov, ďalej rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/18/2010, ktorý sa stal právoplatným dňa 07. 09. 2011 bol podmienične odsúdený v trvaní na jeden rok a štyri mesiace, Okresným súdom v Nitre rozsudkom zo dňa 26. 06. 2012 pod sp. zn. 6T/132/2011 bol právoplatne odsúdený na odňatie slobody nepodmienične tri roky a šesť mesiacov, Okresným súdom v Žiari nad Hronom bol rozsudkom zo dňa 27. 03. 2013, ktorý sa stal právoplatný dňa 27. 03. 2013 nepodmienične odsúdený na 8 mesiacov, Okresným súdom v Žiari nad Hronom na základe rozsudku zo dňa 11. 09. 2013 pod sp. zn. 1T/37/2013 bol nepodmienične odsúdený na jeden rok a tri mesiace, Okresným súdom v Žiari nad Hronom rozsudkom zo dňa 13. 11. 2013 pod sp. zn. 2T/90/2013 bol právoplatne odsúdený, pričom došlo k upusteniu od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom v Nitre sp. zn. 6T/132/2011 a Okresným súdom v Žiari nad Hronom bol rozsudkom zo dňa 05. 11. 2014 pod sp. zn. 2T/202/2017 nepodmienične odsúdený na jeden rok a štyri mesiace.

11. Súd z vyjadrenia žalobcu na pojednávaní konanom dňa 05. 12. 2018 zistil, že on do väzby nešiel z dôvodu nespolupráce, tak ako to už bolo vyjadrené jeho právnym zástupcom, ale z toho dôvodu, že sa výsluchov nemohol zúčastniť, pretože tie predvolania, ktoré mu prišli vtedy bol vo vyšetrovacej väzby a preto si ich nemohol prevziať. Podstata sporu spočíva v tom, že bol nezákonne väznený a v tejto veci bol v konečnom dôsledku úplne oslobodený a preto mu patrí náhrada škody. Tie skutočnosti, na ktoré sa tu poukazovalo, že bol vo výkone trestu tieto sú už zahladené. V súčasnosti dostal doživotie, proti ktorému sa tiež odvolal. V období, keď sa dostal do väzby vykonával rôzne práce, pričom zarobil aj 100,- EUR. Potom, keď sa vrátil z väzenia si nemohol nájsť žiadnu prácu.

12. Súd z písomných vyjadrení právneho zástupcu žalobcu zistil, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody vo výške 6.650,- EUR podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. z titulu náhrady za rozhodnutie o väzbe a vo zvyšku 6.650,- EUR sa domáha náhrady za spôsobenie nemajetkovej ujmy. Nemôžu súhlasiť s názorom žalovanej, že žalobca si svoju väzbu zaviniel sám v podstate tým, že mu hrozil vysoký trest, že bol v minulosti viackrát trestne stíhaný a odsúdený podľa § 8 ods. 5 písm. b) tento nemá na rozdiel od rozhodnutia o treste na zreteli nezákonné rozhodnutie o väzbe, čím sa žalovaný obhajuje. Rozhodujúcou skutočnosťou pre vznik na náhradu škody je, že obvinený bol spod obžaloby oslobodený a to bez ohľadu na to, že v čase rozhodovania o väzbe mohli dôvody väzby existovať a teda, že sa jednalo o zákonné rozhodnutie. To, že žalobcovi hrozil vysoký trest, že bol šesťkrát súdne trestaný, naposledy 31. 10. 2003 alebo že skutku, pre ktorý bol stíhaný sa mal dopustiť v čase podmieničného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vlastné zavinenie väzby nedokazuje. Skutočnosť akou je kriminálna minulosť obvineného nie je ako dôkaz o vlastnom zavinení väzby akceptovateľná už preto, lebo je často dôvodom nezákonného rozhodnutia o väzbe, nakoľko nahradzuje dôvodnosť podozrenia ako základného predpokladu uvalenia väzby. Osobitnú formu nemajetkovej ujmy pre žalobcu predstavuje zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti a z toho vzniknuté morálne utrpenie jeho a jeho detí. Žalobca sa nedomáha odškodnenia za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 05. 12. 2018 uviedol, že sa domáhajú zaplatenia sumy 6.650,- EUR ako náhrady škody a ďalšiu sumu 6.650,- EUR ako nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že žalobca si uplatnil podaním na Ministerstvo spravodlivosti žiadosť o náhradu škody v zmysle § 8 ods. 5 písm. b). K tomu či si žalobca svoju väzbu zaviniel sám sa už podrobne vyjadrili vo vyjadrení zo dňa 22. 07. 2018.

13. Súd z písomných vyjadrení žalovaného zistil, že podaním doručeným súdu dňa 23. 05. 2017 poukazujú na nesprávne označenie resp. zmätočné označenie žalovaných a to jednak Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti a Slovenskej republiky v zastúpení Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. K tomuto sa súd bližšie nebude vyjadrovať z dôvodu, že vo svojom odôvodnení súd vysvetlí z akého dôvodu má za to, že žalovaným v tomto prípade má byť Slovenská republika v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR.

Okrem iného podľa nich dôvodnosť väzobného stíhania bola potvrdená aj uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom u obvineného bolo preukázateľné, že tento je trestne stíhaný za závažné zločiny, za ktoré mu hrozí vysoký trest s dolnou hranicou sadzby 11 rokov a preto je tu potrebné aplikovať § 38 ods. 5 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím aj na skutočnosť, že sťažovateľ sa v predmetnej veci nedostavoval v pozícii svedka na úkony trestného konania z dôvodu nespolupráce, pričom podľa vyjadrení ošetrojúcej lekárky mu zdravotný stav umožňoval zúčastňovať sa na pojednávaní a aj krajský súd dospel k záveru, že v prípade obvineného je v úplnom rozsahu odôvodnený zákonný dôvod útekovvej väzby vyplýva, že uvedená väzba bola oprávnená. Podľa nich existovala dôvodná obava, že pri ponechaní na slobode bude žalobca v páchaní trestnej činnosti pokračovať a to nielen vzhľadom na skutočnosť, že bol šesťkrát dovedty súdne trestaný, ale aj s poukazom, že sa aj v súčasnosti nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Žalobca si nezobral ponaučenie z predchádzajúcich odsúdení, ktoré by mali byť pre neho vážnym varovaním. Na základe tohto u žalobcu nevznikol nárok na náhradu škody s poukazom na § 8 ods. 5 písm. a), nakoľko si uloženie väzby zaviniť sám. K uplatnenej náhrade škody a nemajetkovej ujmy poukazujú na to, že z podania žalobcu nevyplýva či uplatnená suma vo výške 13.300,- EUR predstavuje náhradu skutočnej škody, ušlého zisku resp. náhrady nemajetkovej ujmy a preto v tejto časti je petit žalobcu nepreskúmateľný. Na základe tohto sa žalovaná bude môcť ku konkrétnej škode, či už v podobe skutočnej škody, nemajetkovej ujmy alebo ušlému zisku, ako aj prípadným uplatneným nárokom môcť vyjadriť až po jednoznačnom určení druhu uplatnenej výšky. Predmetom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 27. 03. 2014 a jej doplnenia zo dňa 09. 05. 2014 bola suma 10.400,- EUR, ktorú si žalobca uplatnil z titulu nezákonného väznenia ako nemajetkovú ujmu, ktorú vyčíslil na jeden deň vo výške 100,- EUR. V nadväznosti na uvedené je v prevyšujúcej časti suma 10.400,- EUR, ktorú žiadajú uplatnená v rozpore so znením § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca nikde jasne nešpecifikoval výšku náhrady škody, ušlého zisku, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s tým ktorým označeným titulom. Z obsahu podania žalobcu (zrejme ide o podanie žalobcu zo dňa 05. 03. 2018 - č. I. 220) vyplýva, že žalobca nerozlišuje medzi náhradou škody a náhradou nemajetkovej ujmy, ktorú jednotne vyčíslil. Taktiež poukazujú na to, že niektoré vyjadrenia ohľadom škody na zdraví sú osobitným nárokom, ktorý sa uplatňuje podľa § 444 Občianskeho zákonníka a taktiež poukazujú aj na uplatnené úroky z omeškania, k čomu sa súd nebude bližšie vyjadrovať z dôvodu, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

Vo vzťahu k uplatnenej peňažnej satisfakcii (č. I. 261) žalovaný poukázal, že v tomto prípade keby sa mala táto posudzovať podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nebola by tu daná pasívna legitímácia žalovaného a to aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 176/12, sp. zn. 4Cdo 168/09 a uznesenia Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 137/2007. Bližšie však taktiež súd k tomuto nebude poukazovať, pretože právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že si uplatňujú nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. podľa § 8 ods. 5 písm. b).

Na pojednávaní konanom dňa 05. 12. 2018 žalovaná uviedla, že podľa nich je tu potrebné vychádzať z § 8 ods. 6 písm. a) z dôvodu, že žalobca si uvedenú väzbu spôsobil sám a okrem iného poukazujú na to, že nie sú tu dané dôvody v zmysle § 17, ktoré by umožňovali priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu. Čo sa týka priznania nemajetkovej ujmy, tu musí taktiež žalobca preukázať dôkazmi, že mu nejaká nemajetková ujma vznikla, čo v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Na základe tohto žiadajú, aby súd žalobu zamietol.

14. Súd z procesného hľadiska považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca cestou právneho zástupcu označil v žalobe dvoch žalovaných a to Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a Slovenskú republiku v zastúpení Generálnej prokuratúry, pričom je evidentné, že v skutočnosti je žalovaným len jeden subjekt a to štát Slovenská republika, pretože takéto označenie žalovanej strany nemožno považovať za rozporné s § 135 ods. 1 Civilného sporového poriadku a to predovšetkým v situácii, kedy ani jeden z menovaných štátnych orgánov podľa § 15 ods. 1 a 2 v spojení s § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. spočiatku sa nepovažoval za príslušný na predbežné prerokovanie žalobcom uplatnených nárokov. Súd na to poukazuje z toho dôvodu, že z podania samotnej žaloby zo začiatku nebolo jasné presne z akého titulu si žalobca uplatňuje zaplatenie predmetnej sumy, či je to len z titulu nezákonnej väzby resp. aj vznesenia obvinenia, alebo aj z iných ním produkovaných skutočností, ktoré však žalobca v priebehu konania upresnil, že sa mu jedná o náhradu a zaplatenie sumy z dôvodu nezákonnej väzby. Na základe tejto skutočnosti ďalej súd má za to, že ako so žalovaným má konať so Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Na základe tohto teda za štát malo konať Ministerstvo spravodlivosti, pretože podľa § 4 ods. 1 písm. a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky koná v mene štátu, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu. Zároveň súd poukazuje na to, že označenie ostatných žalovaných v podobe aj Generálnej prokuratúry súd nepovažoval za nedostatok žaloby, ktorý je potrebné odstraňovať, pretože toto bolo neskôr odstránené jednoznačným vyjadrením, že sa žaloba týka nezákonnej väzby žalobcu.

15. Podľa § 149 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (C. s. p.) prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

16. Podľa § 150 ods. 1 C. s. p. strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

17. Podľa § 151 ods. 1 C. s. p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

18. Podľa § 151 ods. 2 C. s. p. ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

19. Súd na uvedené paragrafy poukázal z toho dôvodu, že je potrebné zo strany či už žalobcu alebo žalovaného, aby bol v spore úspešný preukázať pravdivosť a dôvodnosť svojho tvrdenia dôkazmi. Z tohto teda vyplýva, že strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a v prípade, že takéto dôkazy neoznačia (nenavrhnú) tvrdenie potom nie je dôvodné a znamená to pre tú ktorú stranu neunesenie dôkazného bremena, čo je podstatnou náležitosťou úspešnosti tej ktorej strany v konaní. Na toto súd poukazuje z toho dôvodu, že zo strany žalobcu nedošlo žiadnym spôsobom k preukázaniu opodstatnenosti tej časti návrhu, ktorá sa týkala jeho nemajetkovej ujmy, pretože jednoznačne sa v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uvádza za akých podmienok sa určuje nemajetková ujma.

20. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- nezákonným rozhodnutím,
- nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- nesprávnym úradným postupom.

21. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

- škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
- škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
- škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody Nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody

spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ak bola žiadost' podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

26. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

27. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

28. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

29. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

30. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

31. Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že návrh žalobcu nie je dôvodný a preto tento v celom rozsahu zamietol. Predovšetkým súd musí rozdeliť uvedené zamietnutie žaloby na dve časti a to z toho dôvodu, že žalobca si uplatňoval v rámci žaloby zaplatenie sumy 6.650,- EUR z dôvodu náhrady škody a ďalej 6.650,- EUR ako nemajetkovú ujmu. Čo sa týka žaloby v časti náhrady škody, súd tu poukazuje na to, že táto je v rámci predmetného zákona ustanovená s § 17 ods. 1, kde podľa tohto paragrafu sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk ak osobitný predpis neustanovuje inak. Zároveň však súd poukazuje na to, že aby mohlo dôjsť k uplatneniu na súde takejto náhrady škody zo strany žalobcu t. j. jej náhrade musí byť splnený predpoklad, že došlo k predbežnému prerokovaniu tejto náhrady škody v rámci žiadosti podľa § 15 ods. 1. Súd z predložených dôkazov nemal žiadnym spôsobom preukázané, že by žalobca v rámci svojej žiadosti zo dňa 27. 03. 2014 neskôr doplnenou podaním zo dňa 09. 05. 2014 adresovanej Ministerstvu spravodlivosti v zmysle nárokovania si kompenzácie za nezákonnú väzbu žiadal náhradu škody resp. ušlého zisku. V predmetnej žiadosti zo dňa 09. 05. 2014 jednoznačne poukazuje na to, že mu bola spôsobená škoda nezákonným väznením - nemajetková ujma, ktorú vyčísl'uje na jeden deň vo výške 100,- EUR.

V zmysle vyššie uvedeného potom s poukazom na § 16 ods. 4 zákona druhá veta „pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný“ súd má za to, že keďže žalobca si vo svojej žiadosti nežiadal prerokovať aj náhradu škody a ušlého zisku jeho žaloba nie je v tejto časti opodstatnená z dôvodu nesplnenia predmetnej podmienky.

32. Čo sa týka druhej časti žaloby, kde žiadal zaplatiť sumu 6.650,- EUR ako nemajetkovú ujmu súd poukazuje na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal naplnenie § 17 ods. 2 a následne ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. V zmysle § 17 ods. 2 sa uvádza, že v prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Z predmetného ustanovenia jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že žalobca je povinný preukázať, že konštatovanie porušenia práva t. j. nezákonnej väzby, čo nebolo sporné, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená. Z predmetného dokazovania nevyplývalo, že aká ujma bola žalobcovi spôsobená týmto nezákonným rozhodnutím a taktiež ani to, že by samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením. V tomto súd poukazuje na paragrafy Civilného sporového poriadku tak ako je to uvedené v odôvodnení tohto rozsudku v bode 19 s tým, že dôkazy k preukázaniu dostatočného zadosťučinenia a ujmy musí predložiť a navrhnúť žalobca. Súd, tak ako to žalobca prezentoval nemal žiadnym spôsobom preukázané tie skutočnosti, ktoré sa vyžadujú aj v zmysle § 17 ods. 3 písm. a), b), c), d), podľa ktorých sa môže nemajetková ujma určiť predovšetkým s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, v ktorom žije a pracuje, keďže dovtedajší život poškodeného bol prezentovaný zo strany žalovaného požiadavkou o vykonanie odpisu z registra trestov, kde bolo jednoznačne konštatované, že žalobca bol do vzatia do väzby šesťkrát súdne trestaný a zároveň bolo konštatované, že v čase väzby taktiež prebiehali voči nemu trestné stíhania a bol v čase väzby aj právoplatne odsúdený. Taktiež zo strany žalobcu nebolo preukázané život a prostredie v akom žil a pracoval, ani to kde a kedy pracoval, teda či pracoval ako živnostník resp. zamestnanec, v prípade ak pracoval ako živnostník resp. zamestnanec bolo toto potrebné doložiť predmetnými dôkazmi, či už pracovnou zmluvou resp. dôkazmi týkajúcimi sa živnostenského podnikania. Čo sa týka písm. c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, tieto zo strany žalobcu neboli ničím preukázané, tento vo svojich písomných vyjadreniach len všeobecne bez konkrétnych skutočností tvrdil, že touto väzbou trpeli jeho mentálne postihnutí synovia a taktiež jeho družka P. A.. Čo sa týka nejakého dôkazu akým spôsobom trpeli jeho mentálne postihnutí synovia k tomuto neboli produkované žiadne dôkazy a zároveň čo sa týka vyjadrenia jeho družky P. A., tú súd citoval z predmetného rozsudku, ktorá sama tvrdila, že sa žalobcu bála, že ju tento fyzicky napádal, ublížil jej už v apríli roku 2011 t. j. ešte pred predmetnou väzbou, pričom žalobca sa jej podľa vyjadrení vyhrážal a to už od januára roku 2010 do apríla 2012, že ju posadí na vozíček, doreže a že má jamu vykopanú. Teda aj z tohto dôvodu nie je možné prisvedčiť žalobcovi, že došlo k nejakým následkom predmetnou väzbou, ktoré by sa týkali jeho súkromného života aj v zmysle písm. c) predmetného § 17 ods. 3. Vo veci závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení podľa § 17 ods. 3 písm. d) taktiež žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tieto následky žiadnymi dôkazmi. Z vyššie uvedeného súd preto musí konštatovať tú skutočnosť, že žalobca neunesol v konaní bremeno tvrdenia žiadnymi dôkazmi, preto zo strany žalobcu nebola preukázaná žiadna príčinná súvislosť medzi väzbou a vznikom nemajetkovej ujmy, pretože ako súd vyššie uviedol, neboli produkované zo strany žalobcu žiadne dôkazy.

33. Čo sa týka poukazovania na § 8 ods. 6 písm. a), že právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzby zavinila sama k tomuto súd poukazuje na to, že aj napriek tomu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený nie je možné tvrdiť, že by jeho trestné stíhanie a väzba v mene štátu nebolo legitímne. Opačný výklad by bol popretý potom legitímnym záujmom štátu na trestnom stíhaní a ochrane osôb, ak sú splnené dané podmienky. Samotná väzba má preventívny charakter a musí byť samozrejme nariadená len za zákonom splnených podmienok. Zákonom splnené podmienky sú dané trestným poriadkom s tým, že súd poukazuje na to, že v čase uvalenia väzby na žalobcu súd mal potvrdené skutočnosti, ktoré predmetnú väzbu odôvodňovali. Tie skutočnosti, pre ktoré bol žalobca z väzby prepustený predovšetkým sa opierali o rozpornosť výpovedí poškodených osôb J. Z. a jej matky V. Z.. V čase, keď uvedené osoby vypovedali súd nemal inú možnosť ako vychádzať z dôkazných prostriedkov, ktoré mal okresný súd k dispozícii, pričom výpovede svedčili jednoznačne k tomu, že žalobca spáchal tento trestný čin, ktorý mu bol v tomto konaní kladený za vinu. Okrem iného zároveň súd vychádzal aj z minulosti samotného žalobcu, kedy výpisom z registra trestov mal preukázané, že tento bol už viackrát právoplatne odsúdený a to prvýkrát už v roku 1974, dokonca tento počas väzby v čase od 16. 06. do 27. 10. 2011 bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Zvolen dňa 03. 08. 2011 č. k. 2T/56/2011, ďalej rozsudkom Okresného súdu Zvolen právoplatného dňa 07. 09. 2011 4T/18/2010 a zároveň bol aj stíhaný za viacero trestných činov. Preto

súd musí konštatovať, že samotné správanie sa žalobcu navodzuje dojem, že tento takýmto spôsobom života ako aj správaním a to nielen v rámci tohto trestného stíhania, ale ako súd poukázal aj voči iným osobám napr. voči svojej družke, si uvedené väzobné stíhanie zavinil aj sám.

34. Zároveň súd poukazuje aj na to, že žalobca v rámci vykonania dôkazov navrhoval, aby súd okrem pripojenia spisu 1T/131/2011 a výsluchu žalobcu sivityžiadal zdravotné záznamy nachádzajúce sa v nemocničnom zariadení ÚVTOS Banská Bystrica, ďalej jeho vyšetrovací spis a urobil výsluch kpt. Q. K. s tým, že súdu neboli ozrejmene skutočnosti čo sa predmetnými zdravotnými záznamami, vyšetrovacím spisom a výsluchom kpt. Q. K. má ozrejmiť, pretože síce na uvedené poukázal vo svojom podaní doručenom 09. 03. 2018, že okrem tohto postihu mu v rámci trestného stíhania bola spôsobená ďalšia ujma nezákonným postupom zasahujúcich policajtov tzv. kukláčov ako aj zastrašovaním, avšak nakoľko v tomto konaní sa náhrada škody v rámci takejto ujmy neuplatňovala súd nevidel dôvod vykonania týchto dôkazov, nakoľko tieto dôkazy neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu.

35. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný priznal náhradu trov potrebných na uplatňovanie práva vo výške 100%.

§ 149 zák.č. 160/2015 Z.z.

§ 150 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z.

§ 151 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z.

§ 3 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z.

§ 4 ods. 1 písm.a) zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 16 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z.

§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 7. Z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne (§ 362 C. s. p.).

Podanie urobené v listinnej podobe treba doložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis prílohy mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 C. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných záležitostiach (§ 127 ods. 1 C. s. p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 C. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia sa dáva podľa § 376 C. m. p.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 389 ods. 1, 2 C. s. p., t. j.

1.odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší len ak:

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,

c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo

d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

2. ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej, zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.